

Ai sẽ cho ta được phước?

Bạn thân mến,

Phước lành, may mắn – đó là những của báu vô hình mà ai cũng mong có được. Cũng là điều ta thường chúc nhau nhất trong dịp Tết. Ai lắng tránh các giá trị tâm linh thì chẳng nhận được cho đời sống mình, còn ai tìm sẽ gặp. Tôi muốn chia sẻ với bạn làm thế nào để đến với cội nguồn của phước hạnh và nhận được nó. Vì phước lành đem lại sự khác biệt, một chất lượng vô hình, quyết định sự thành công của cuộc sống con người.

Cùng một hoàn cảnh xã hội, môi trường sống, công việc, cùng những cố gắng giống nhau nhưng người nào có phước, gặp may mắn thì cuộc sống họ đạt được thành công mà vẫn hạnh phúc.

Vì vậy không có gì ngạc nhiên là người Việt chúng ta thường xuyên đi cầu phước, và chúc phước cho nhau. Và không ai bảo ai, chúng ta đều biết là phước đến từ thế giới vô hình, thế giới tâm linh mà mắt thường không nhìn thấy. Nhưng cũng chính vì mắt thường không thấy nên có nhiều người đã quá “giàu tri tưởng tượng” đến mức mất khôn trong việc tìm cầu phước và vận may cho mình, vì không chịu suy ngẫm sâu xa về vấn đề cốt lõi nhất.

Ai mới có thể cho ta được phước?

Và ai muốn cho ta được phước?

Nếu cầu phước từ linh hồn những người đã khuất là chẳng khôn. Thời còn sống, họ cũng lo cầu phước giống hệt như ta, làm sao chết đi họ lại có phước để ban cho được? Người sống phải cúng vàng mã để họ được sống tốt hơn trong thế giới bên kia, thế thì thực ra ai lo được cho ai? Người chết không thể lo được cho người sống. Có người đại diện đi cầu phước từ những oan hồn – những người chết một cách bất hạnh... để cũng bất hạnh như họ sao?

Cầu phước từ các vật vô hồn là một cái đại khác nữa. Những đền đài, thần tượng rõ ràng là do tay con người làm ra, vô tri vô giác,

“Ta là con đường, chân lý, và sự sống” - Jê-sus

không có sự sống, thì làm sao có quyền ban phước được. Cái đáng sợ biết đâu là những gì vô hình nắp đậy sau các thân tượng đó, mà khiến con người vừa thờ vừa sợ, nhưng sợ hãi thì không thể là phước hạnh được.

Người Việt chúng ta còn hay cầu Phật, nhưng liệu đã có ai tìm hiểu sâu xa rằng giáo lý nhà Phật dạy gì? Dạy rằng những mong muốn hạnh phúc, động lực khiến bạn cầu phước chính là dục vọng, mà dục vọng là nguyên nhân gây khổ, chỉ khi diệt dục thì bạn mới hết khổ. Nghĩa là họ không hề muốn bạn vươn đến thành công, vì thành công theo ý họ hiểu phải là từ bỏ mọi mong muốn. Hơn nữa, nói cho cùng thì Phật cũng chỉ là người, và đã khuất.

Vậy thì ai trong thế giới thần linh có phước để ta cầu xin? Ai mới thực sự muốn cho ta được phước? Một khi đã gạt bỏ những quan niệm sai lầm nói đến ở trên, thì câu trả lời sẽ đơn giản, rõ ràng, và thật ra chính bạn cũng biết.

Chúng ta phải cầu phước của Trời!

Người Việt chúng ta vẫn nói: “*cầu Trời*”, và “*ơn Trời*”. Nói cho chính xác thì từ mà chúng ta gọi là “*Trời*” không phải ông trời trong truyện cổ tích, cũng không phải trời cao mây trắng vô hồn, mà chính là để gọi Đức Chúa Trời. Ngài là Đấng Chí cao, là Chúa tể muôn loài vạn vật, vì chính Ngài là Đấng đã tạo ra trời đất. Cho nên chỉ có Chúa Trời mới có quyền xuống phước.

Và con người chúng ta vẫn biết từ xa xưa rằng chúng ta sinh ra để được phước từ tay Chúa Trời, Đấng đã tạo dựng nên chúng ta. Lịch sử chân thật của loài người (Kinh thánh) có chép về điều đó:

Sáng thế ký đoạn 5:1-2

1. *Đây là sách chép dòng dõi của A-đam. Ngày mà Đức Chúa Trời dựng nên loài người, thì Ngài làm nên loài người giống như Đức Chúa Trời; 2 Ngài dựng nên người nam cùng người nữ, ban phước cho họ, và trong ngày đã dựng nên, đặt tên là người.*

Như vậy, qua Kinh thánh, chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời không chỉ là Đấng toàn quyền ban phước, mà lòng Chúa cũng luôn muốn ban phước cho con người. Nhưng Kinh thánh còn kể về một sự kiện đáng buồn xảy ra buổi sáng thế, khi con người đã đánh mất phước của Đức Chúa Trời, khiến chúng ta ngày hôm nay vẫn còn phải chịu hậu quả. Đó là con người đã phạm tội, nổi loạn chống lại Chúa, đến nỗi bị chia cắt khỏi Ngài, chia cắt khỏi nguồn phước. Chúa đã cảnh báo trước cho họ về những bất hạnh và đau khổ (gọi là sự rửa sả) sẽ đến với thế gian, và cả cái chết nữa:

Sáng thế ký đoạn 3:17-19

17 *Ngài lại phán cùng A-đam rằng: Vì ngươi nghe theo lời vợ mà ăn trái cây ta đã dặn không nên ăn, vậy, đất sẽ bị rửa sả vì ngươi; trọn đời ngươi phải chịu khó nhọc mới có vật đất sanh ra mà ăn. 18 Đất sẽ sanh bông gai và cây tật lê, và ngươi sẽ ăn rau*

của đồng ruộng; 19 người sẽ làm đổ mồ hôi trán mới có mà ăn, cho đến ngày nào người trở về đất, là nơi mà có người ra; vì người là bụi, người sẽ trở về bụi.

Và từ đó trở đi, nhu cầu về phước lại càng trở nên đặc biệt cần thiết cho con người – bởi vì chúng ta đang sống trên mặt đất đã bị rửa sả vì có tội lỗi. Chính vì sự rửa sả do tội lỗi mà con người phải làm lụng khó nhọc, phải đổ mồ hôi trán mới có mà ăn, và kết cục cuối cùng của đời người trên đất này là cái chết. Từ thuở đó đến nay, hết thế hệ này đến thế hệ khác, người ta không ai bảo ai đều ngẩng mặt lên trời mà cầu xin, như ông cha chúng ta xưa qua lời ca dao vẫn hát:

“Lạy trời mưa xuống, lấy nước tôi uống, lấy ruộng tôi cấy, lấy đầy bát cơm,...”

“Ơn Trời mưa nắng phải thì, nơi thì cây cạn, nơi thì bừa sâu.”

Và không phải chỉ người Việt, mà tất cả các dân đều biết và đều nói: “*cầu Trời, ơn Trời*”. Những người Việt sống ở nước ngoài, thí dụ như ở nước Nga, thì biết quá rõ điều này. Mặc dù người Nga chẳng biết ông Phật, chẳng hề cúng bái, chẳng lập điện thờ, họ cũng biết một ông Trời giống như chúng ta. Và họ cũng biết là phước đến từ trời, cho nên trong ngôn ngữ họ cũng có câu nói “*cầu Trời, ơn Trời*” giống hệt như chúng ta.

Vì Trời vẫn ban phước chung cho cả loài người.

Điều này phù hợp với điều Kinh thánh nói, là từ bao nhiêu đời nay, Đức Chúa Trời đã để cho các dân sống theo đường lối riêng của mình mà vẫn ban phước cho họ.

Công vụ 14:16-17

16 *Trong các đời trước đây, Ngài để cho mọi dân theo đường riêng mình, 17 dầu vậy, Ngài cứ làm chứng luôn về mình, tức là giáng phước cho, làm mưa từ trời xuống, ban cho các người mùa màng nhiều hoa quả, đồ ăn dư dật, và lòng đầy vui mừng.*

Nhưng, cũng như mọi dân, ông cha chúng ta cũng biết rằng tội lỗi làm mất phước, nên đã đúc kết thành kinh nghiệm mà dạy dỗ con cháu mình:

*“Ở hiền thì lại gặp lành,
Những người nhân đức Trời dành phước cho.”*

Phước không thể đi đôi với tội. Có thể phạm tội để giành được thành công, giàu có, nhưng vẫn đau khổ, vẫn bất hạnh. Trong khi đó: “*Phước lành của Đức Giê-hô-va làm cho giàu có; Ngài chẳng thêm sự đau lòng gì lẫn vào.*” (*Châm ngôn 10:22*)

Nhưng chính tội lỗi là điểm yếu lớn nhất, điểm yếu chết người, vì dù cố gắng giữ đến mấy thì chúng ta ai ai cũng từng phạm tội. Tội là khi xét theo luật của Đức Chúa Trời đã ghi trong lương tâm mỗi con người sinh ra trên đất. Chính lương tâm đã bao nhiêu lần nói với ta rằng ta đã làm điều sai trái. (*Rô-ma 2:14-15*)

Vậy thì làm sao chúng ta có thể được phước, làm sao có thể gạt bỏ tội lỗi mà đến được với Đức Chúa Trời? Ngài trước sau không thay đổi, Chúa đã tạo nên con người để được hưởng phước, thì lòng Ngài vẫn luôn mong ban phước cho họ. Nhưng, chính tội lỗi đã khiến chúng ta không đến gần được Chúa để mà được phước.

Ê-sai 59:1-2

1 *Này, tay Đức Giê-hô-va chẳng trở nên ngắn mà không cứu được; tai Ngài cũng chẳng nặng nề mà không nghe được đâu. 2 Nhưng ấy là sự gian ác các người làm xa cách mình với Đức Chúa Trời; và tội lỗi các người đã che khuất mặt Ngài khỏi các người, đến nỗi Ngài không nghe các người nữa.*

Các đời người từ sau A-đam cho đến giờ, sinh ra, lao khổ, rồi lại chết đi về với cát bụi, đến nỗi người ta lầm nghĩ rằng đời người chỉ có như vậy. Nhưng Đức Chúa Trời đã sắm sẵn cho chúng ta một điều tốt hơn thế rất nhiều. Thời nay, Ngài đã sai Chúa Giê-sus, con Ngài xuống thế gian. Chúa Je-sus đã dùng quyền năng Chúa Trời để làm phước và chữa lành cho con người (*Công vụ 10:38*). Rồi khi Chúa Giê-sus chịu treo trên cây gỗ, thì Ngài đã gánh thay cho chúng ta tội lỗi và cả sự rửa sả, để ban phước lành đầy đủ trọn vẹn cho ai tin nhận Ngài, cả phước sự sống đời đời nữa.

Ga-la-ti 3:13-14

13 *Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rửa sả của luật pháp, bởi Ngài đã nên sự rửa sả vì chúng ta, vì có lời chép: Đấng rửa thay là kẻ bị treo trên cây gỗ, 14 hầu cho phước lành ban cho Áp-ra-ham nhờ Đức Chúa Jesus Christ mà được rải khắp trên dân ngoại, lại hầu cho chúng ta cậy đức tin mà nhận lãnh Đức Thánh Linh đã hứa cho.*

Chúa Giê-sus là cội nguồn của sự cứu rỗi và phước hạnh, không chỉ trong đời này mà cho cả đời đời.

Chúa Giê-sus đã chết nhưng đã sống lại, để bạn biết chắc rằng Ngài chính là Đức Chúa Trời quyền năng. Đến với Chúa Giê-sus thì bạn được sự tha thứ hết tội lỗi, mà người sạch tội thì được quyền hưởng phước, được ở cùng Ngài mãi mãi. Hơn thế nữa, Chúa không chỉ muốn cho bạn phước tạm đời này, nhưng Ngài còn ban một phước lớn nhất – đó là sự sống đời đời cùng Chúa.

Hãy quay về với Chúa Giê-sus. Khi tiếp nhận Ngài, Chúa sẽ ban cho bạn quyền trở nên con cái Đức Chúa Trời. Cả phước hạnh đầy trọn của Chúa cho đời này và đời sau là dành cho bạn, và rồi bạn sẽ có thể hát như thế hệ cha ông ta đã dùng ca dao mà hát:

***Xưa kia chỉ biết kêu trời,
mà nay đã biết gọi Trời là Cha,
trần gian chẳng phải là nhà,
đi về vinh cứu gặp Cha trên trời.***

Ms Quốc Hùng - Hội thánh Tin lành Mát-xcơ-và